

ת"פ 1068/11/16 - מדינת ישראל נגד שלמה כהן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 1068-11-16 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלמה כהן

הנאשם

הכרעת דין

שוטר מבחין באנשים הנחזים כחרדים, בעלי פאות וכיפות שחורות, נוסעים בליל שבת באחת בלילה. הנהג אף נראה משוחח בטלפון.

השוטר חושש שמא מדובר במחבלים אשר התחפשו לחרדים, שכן הוא יודע כי חרדים אינם נוסעים ברכב במהלך השבת, ולפיכך מבקש מהנוסעים לעצור את רכבם ובודק את זהותם ואת הבעלות ברכב.

בבדיקה מתברר כי הנוסעים אינם בעלי הרכב, וכי אחד החלונות ברכב שבור והזכוכיות המנופצות ניכרות על המושב.

השוטר מחליט לערוך חיפוש ברכב, וברכב נמצאת מצ'טה שאורך להבה 38 ס"מ.

האם בוצע החיפוש כדין?

זהו המסד העובדתי במקרה שבפניי. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת העדויות שנשמעו בפניי באופן בלתי אמצעי, נמצא כי החיפוש נעשה כדין, ולפיכך אין מקום לפסול את הראייה שנתפסה במהלכו.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת סכין, בניגוד לסעיף 186(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום, ביום 14/5/16 בשעה 01:38 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכבו יחד עם אחר. במהלך חיפוש שנערך ברכב על ידי שוטרים, נתפסה ליד מושב הנהג סכין גדולה מסוג "מצ'טה".

ההגנה תלתה יהבה בתיק זה בטענות בדבר העדר הצדקה לביצוע החיפוש ברכב, כמו גם בהפרת זכויות אחרות של הנאשם, על פי הנטען.

י"אמר כי מלכתחילה הלינה ההגנה גם על עצם עיכוב הרכב על נוסעיו בליל שבת, ואולם בהמשך זנחה טענה זו, והסכימה כי עצירת הרכב כדי לוודא שנוסעיו אינם מחבלים היא לגיטימית. לפיכך מיקדה ההגנה טענותיה במעשי השוטרים לאחר שהוברר בבדיקה כי מדובר ביהודים דתיים ולא במפגעים פוטנציאליים, וטענה כי החיפוש נעשה ללא עילה וללא קבלת הסכמה, ולפיכך עתרה לפסילת הראיות שהופקו בעקבות החיפוש. י"אמר כבר עתה כי בדין זנחה ההגנה את טענתה הראשונית. החלטה בדבר עיכוב רכב ובדיקת יושביו מתקבלת בשבריר שניה, על סמך נסיונו והערכתו של השוטר את שהוא רואה לפניו. כאשר שוטר מבחין באנשים בעלי חזות חרדית נוסעים בליל שבת, שעה שהנהג אוחז בטלפון בידו ומבצע פניית פרסה, ומתעורר בליבו חשד שמא מדובר במחבלים המחופשים לחרדים, וכי הם אינם מודעים לכך שעל דרך הכלל חרדים אינם נוסעים בשבת, איני מוצאת כי יש לצפות מהשוטר לאפשר לרכב, על יושביו, להמשיך בדרכו ללא כל בדיקה. לפיכך בדין עצר את יושבי הרכב לבדיקה.

השוטר רונן כהן (להלן: "כהן" או "השוטר"), העיד כי שימש במועד הרלוונטי כראש משמרת הסיור בתחנת ראש העין, ושהה לבדו בניידת. לדבריו, החליט לבדוק את הרכב ויושביו, משהתעורר בו החשד המתואר לעיל. הוא הבהיר כי יש להבחין בין בדיקת רכב לבין ביצוע חיפוש, וכי כוונתו היתה לבדוק מי נמצא ברכב, בדיקת תעודות הזהות שלהם, ואת מספר הרכב.

מדובר למעשה בזיהוי ובבדיקת הרכב ויושביו, המוכרים לכל המשתמשים ברכב בדרך של שגרה שעה שהם נעצרים על ידי המשטרה, ומקובלת עלי עדות השוטר כי אין המדובר בחיפוש.

השוטר הבהיר כי חפץ שלא להימצא לבד מול שני גורמים עוינים בפוטנציה, הוא חשש מפני הסלמת המצב, ולכן קרא לצוות נוסף. משנבדק הרכב התברר כי הוא שייך לאדם אחר שלא היה ברכב. כן שמו השוטרים לב לכך שיש ברכב חלון שבור, וניצפו שברי זכוכיות על המושב, קרי מדובר בשבר חדש יחסית.

נוכח נתונים אלו - השימוש ברכב שאינו על שם אחד הנוסעים והחלון שנראה כי נשבר זה מקרוב, התעורר חשש כי הרכב גנוב והוחלט על ביצוע חיפוש ברכב. אקדים את המאוחר ואבהיר כי כאמור בראשית הדברים, במסגרת חיפוש זה נמצאה מצ'טה, אשר הוצגה בדיון, ואורך להבה 38 ס"מ.

מדו"ח הפעולה שערך השוטר, ת/1, עולים פרטים הדומים לאלו עליהם העיד בפניו. בדו"ח צוין כי כאשר נעצר רכב הנאשם לבקשתו, הבחין כי ברכב יושבים שניים בעלי חזות חרדית, עם פאות, זקן וכיפה שחורה, וכי הגבר שלייד הנהג אף עישן. צוין בדו"ח כי השוטר ביקש מ"צוות אלעד" שיגיע למקום לסייע לו, ולאחר בדיקה התברר כי הרכב שייך לתושב ירושלים, שלדברי הנאשם הוא רכש ממנו את הרכב אך לא העביר בעלות.

עוד צוין כי החלון האחורי הימני היה שבור, וניראו סימני זכוכיות שבורות על הכסא האחורי. השוטר ביקש מהנהג והנוסע לערוך חיפוש, הסביר להם כי הם יכולים לסרב וכי סירוב לא ישמש כנגדם, והם הסכימו. משנמצאה המצ'טה, טען הנאשם כי קיבל אותה מחבר ושכח אותה ברכב.

כן צוין בדו"ח כי כמות של שטרות גדולה נראתה מפוזרת ברכב. עוד נמצאו שקיות עם מטבעות, השייכות לדברי הנאשם לבעל הרכב. בהמשך מצא אלעד, השוטר הנוסף, סיגריה עם חומר החשוד כסם.

מדו"ח העיכוב, ת/2, נלמד כי הנאשם מסר שרכש את הרכב לפני מספר ימים.

דו"ח הפעולה של השוטר הנוסף, רס"ר אליהו גרוס (להלן: "גרוס" או "השוטר גרוס"), הוגש בהסכמה (ת/4). מהדו"ח נלמד כי הוא ניגש לסייע לשוטר כהן, והבחין בחלון המנופץ. בהמשך ציין כי התעורר חשד להחזקת רכוש חשוד כגנוב, פגיון וסמים.

בחינת דו"חות הפעולה של שני השוטרים ועדות השוטר כהן בפניי מלמדת כי אלו מתיישבים זה עם זה ועולים בקנה אחד. משני הדו"חות נלמד כי השוטרים היו מצויים ברכבים שונים, וכי השוטר גרוס הגיע על מנת לסייע לשוטר כהן, בהתאם לעדותו של כהן בפניי.

דו"ח הפעולה של השוטר גרוס אף תומך בעדותו של השוטר כהן בכל הנוגע לחשד שהתעורר וליצוע החיפוש עקב כך. לא למותר לציין כי ההגנה ויתרה על חקירתו של גרוס, ומשום כך מתקבלים דבריו ללא ערעור עליהם וללא חקירה נגדית, באופן התומך בקבלת דבריו (ר' בהקשר זה את **ע"פ 7653/11, ראובן ידען נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(3), 4279(26/07/2012)**).

גם דו"ח הפעולה של **רס"ר רן דקה**, ת/3, הוגש בהסכמה ללא חקירת העד. ממנו עולה כי נבדק ונמצא שהרכב לא היה מעורב בארוע כלשהו בירושלים. אף בכך יש כדי לחזק את עדויות השוטרים לפיהן התעורר חשד בליבם שמא נגנב הרכב או שהנאשם וחברו מעורבים בפעילות עבריינית אחרת.

נוכח שילוב ראיות השוטרים, נמצא כי התקיים חשד סביר לביצוע החיפוש, וזה בוצע לכאורה כדין. יובהר, כי השוטר כהן אמנם העיד כי הנאשם וחברו הסכימו לביצוע החיפוש, וכן השיב לשאלת ב"כ הנאשם כי **"אין פה עילה"**. ואולם מיד לאחר מכן הבהיר - **"היס"ל שמור אצלי מחשש לשיבוש ראיות או בריחה, אם אני חושב שברכב גנוב הם יוכלו לברוח כאשר הרכב מונע"** (ע' 12 ש' 12-16), ונהיר כי בדבריו התכוון לדברים שנאמרו לנאשם ולחברו בכל הנוגע לביצוע החיפוש, ולא לכך שהחיפוש עצמו נערך ללא עילה.

אשר לבקשת ההסכמה, הרי שחדשות לבקרים נתקלים בתי המשפט בשוטרים אשר חרף קיומו של יסוד סביר לביצוע החיפוש, מבקשים למעלה מן הצורך את רשות מחזיקי המקום לביצוע חיפוש. פעמים מוסבר הדבר בנימוס (השוטר כהן אכן העיד כי ניסה לפעול ברגישות - ע' 14 ש' 1-3); פעמים מוסבר הדבר במחשבה כי קבלת הסכמה תפוגג את התנגדות הנחקרים והחשש להסלמה, ופעמים נובע הדבר מתוך בלבול וחוסר הפנמה שבהתאם להלכת בן חיים (**רע"פ 10141/09, אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(1), 5259(06/03/2012)**), עסקינן בשני מסלולים שונים של חיפוש - חיפוש בהסכמה, לעומת חיפוש הנעשה מכח חשד סביר, או אז לא נדרשת הסכמה.

נהיר כי בית המשפט הוא המופקד על הקביעה אם החיפוש נעשה כדין ואם התעורר חשד סביר. בפס"ד בן חיים נקבע בהקשר זה כי:

"מבחן החשד הסביר הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש בית המשפט להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. יחד עם זאת, התנאים שבהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים מטבע הדברים להגדרה ממצה וחד-משמעית. יישומו של מבחן זה מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו

המקצועיים של השוטר שערך את החיפוש".

וכן -

"נוכח אופייה וטיבה של הסמכות לעריכת חיפוש על גופו של אדם, בכליו או בביתו כשאין מדובר בחיפוש "פולשני", הותיר המחוקק את ההחלטה על עריכת חיפוש מסוג זה לשיקול דעתו הפרטני של השוטר. הרף שנקבע לכך הינו, כאמור, "חשד סביר" או "יסוד להניח". יש לזכור כי ההחלטה האם התקיים הרף הנדרש מתקבלת בנסיבות של מילוי תפקיד, בלחץ זמן ובדרך כלל בנסיבות אשר עלולות לעורר חשד; כאשר ההחלטה בדבר עוצמת החשד מתחייבת על אתר".

בית המשפט העליון הכיר, במסגרת פס"ד בן חיים, בכך שמספר נסיבות מחשדות, ובהן שעת ביצוע המעשה, עשויות להקים חשד סביר לביצוע חיפוש.

נוכח דברים אלו, הרי שמהבחינו השוטרים בנאשם ובחברו כשהם נוהגים בשבת, כשהם מבצעים פניית פרסה ומשוחחים בטלפון, נוהגים ברכב שאינו בבעלותם, ובו זכוכית שבורה, הרי שיש בכל אלו כדי לעורר חשד סביר. אף אם נתעלם מהנסיבות אשר עוררו את תרעומת הנאשם, כגון ההפנייה לעצם נהיגתו בשבת, הרי שאף לו היה מדובר בנהיגה באישון לילה ברכב שאינו בבעלות הנאשם, ובו חלון שבור וזכוכיות פזורות, כאשר ההחלטה בדבר עריכת חיפוש נעשית על פי שיקול דעתו ונסיבות של השוטר עורך החיפוש, ומתקבלת במהירות, די בשילוב הנסיבות האמור כדי להביא לסבירות המסקנה בדבר גיבוש קיומו של חשד סביר לביצוע עבירה, ולפיכך ביסוס עילת חיפוש כדיון.

יוטעם כי איני מוצאת חשיבות בשאלה מי מהשוטרים הבחין לראשונה בחלון השבור, שכן הוכח בפניי כאמור כי החיפוש נעשה על ידי שני השוטרים יחדיו, ומכח עילה אשר התגבשה, אף אם גיבוש העילה נעשה בהתבסס על שילוב בין פרטים שונים בהם הבחינו השוטרים.

נוכח מסקנה זו כי החיפוש נעשה כדיון, ומשהתעוררה עילה לביצועו, איני מוצאת מקום לדון בטענות ההגנה אם ניתנה הסכמה מדעת. יוזכר, כי דרך המלך לביצוע חיפוש מעוגנת בחוק, ולא בקבלת הסכמה. נקודת המוצא לבחינת חוקיותו של חיפוש ברכב מצויה בהוראת סעיף 71(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, הקובע כי -

"היה לשוטר יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה בת מעצר וסבר כי יש צורך לבצע חיפוש בכלי רכב כדי לאתר את מבצע העבירה או את קורבנה או כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה, רשאי הוא להורות לעכב את כלי הרכב ולערוך את החיפוש כאמור".

נוכח דברים אלו, נמצא כי החיפוש ברכב נעשה לכאורה - בהתאם לעדויות השוטרים, כדיון, ואיני מוצאת בסיס לטענת ההגנה כי גמלה בלב השוטר ההחלטה "למצוא משהו" כנגד הנאשם בכל מחיר.

בחנתי את גרסת הנאשם וחברו להשתלשלות הארועים, והאם יש בהן כדי לשנות מהמסקנה הלכאורית לפיה נעשה החיפוש כדיון.

הנאשם העיד כי הגיע בנסיעה מירושלים, דרך אלעד, כשפניו מועדות לבית חולים בצפון, שם היה מאושפז אביו של חברו (יובהר בנקודה זו כי נבדק ונמצא כי אכן אביו של החבר היה מאושפז באותה עת). הוא טען שלא עשה פרסה ולא

שוחח בטלפון, ואולם טענות אלו כלל לא נטענו בפני השוטר.

עוד טען הנאשם, כי בניידת נסעו שני שוטרים, בניגוד לעולה מעדויות השוטרים - כי אלו הגיעו בניידות נפרדות. כן טען שהשוטר כהן כלל לא ערך את החיפוש ברכב, אלא שהה לצידו, שעה שצוות אחר ביצע את החיפוש.

הנאשם הוסיף וטען כי לאחר שכרזו להם לעצור, הוא וחברו ניגשו אל הניידת, וכי בחיפוש ברכבו נמצאה סכין מתחת למושב, ושטרות כסף אותם משך בבנק באותו יום, ליד בלם היד.

אשר לחלון, העיד כי זה היה שבור שנה שלמה, וכי שבר אותו שכן איבד את המפתח לרכב. ואולם לטענתו לא היו שברי זכוכיות מאחור, שכן הוא מסיע ברכב את ילדיו, וניקה את השברים.

יצוין כי במשטרה (ת/5), טען כי שבר את החלון ברכב ביום שישי הקודם. עוד יצוין כי הוא נחקר במשטרה אודות הכסף שנמצא ברכבו, ובחקירתו נטען בפניו כי היה בדרכו לביצוע עבירה.

משנאמר לו בחקירה נגדית כי במשטרה אמר ששבר את החלון שבוע קודם, אישר כי אם כך אמר אזי כך היה.

עד ההגנה, יצחק סויסה, העיד כי השוטרים לא הסבירו לנאשם ולו דבר, ורק לפני סוף החקירה במשטרה נאמר להם שהחשד הוא גניבת רכב. בחקירה נגדית טען כי אינו זוכר אם עישן סיגריה, ואינו זוכר אם נאמר להם שהרכב נבדק בשל חשד להחזקת סמים ונכס גנוב.

בעת חקירתו במשטרה באזהרה, בחשד לסיוע בגניבת רכב (נ/2), שמר העד על זכות השתיקה, ומסר כי אינו מדבר עם שוטרים בכלל, ועם חוקרים בפרט. הוא נשאל בדבר הבעלות ברכב, החלון השבור והסכין, אולם כאמור בחר שלא להשיב לשאלות החוקר.

לאחר שבחנתי את עדות הנאשם איני נותנת אמון בגרסתו. כאמור, טענות הנאשם באשר להגעת השוטרים יחדיו נסתרות בעדויות השוטרים, וכך גם טענתו כי השוטר כהן לא ביצע את החיפוש. יתרה מכך, התרשמתי כי הנאשם הגזים והעצים את מעשי השוטרים בעדותו, כאשר העיד כי אלו תלשו את צידי הדלתות בעת ביצוע החיפוש, טענה שלא נטענה קודם לכן ולא הובאה ראייה בדמות תמונות על מנת לבססה.

כך גם איני נותנת אמון בגרסת חברו. העד כאמור בחר שלא להשיב על השאלות במשטרה, ובפניי היתה עדותו מגמתית וכוונה להשחרת השוטרים. הוא הפגין זכרון סלקטיבי, ולא זכר, כמפורט לעיל, סוגיות שהיה בהן כדי להבהיר מה נאמר לנאשם ולו בסמוך לעצירת הרכב וביצוע החיפוש.

לאחר שבחנתי את עדויות הנאשם וחברו אל מול דו"חות השוטרים ועדות השוטר כהן, מעדיפה אני את גרסת השוטרים. טענות הנאשם וחברו כי גרסת השוטר גרוס לפיה הנאשם וחברו ישבו ברכב כשהגיע לשם אינה נכונה, לא נטענה בפני גרוס, על חקירתו כאמור ויתרה ההגנה.

גם הגרסה כי השוטרים הגיעו בניידת אחת אינה עולה כאמור עם דו"חות הפעולה של שני השוטרים, וכך גם טענת הנאשם כי למקום הגיעה גם ניידת שלישית, טענה לה אין זכר בדו"חות השוטרים.

לא למותר לציין כי טענות הנאשם כי כלל לא דיבר בטלפון ולא עשה פרסה, לא נטענו בפני השוטר שהעיד בפניי, וכך גם לא נטען בפניו כי ברכב לא נמצאו זכויות.

יודגש כי נוכח טענת הנאשם לפיה השוטר האחר ביצע את החיפוש בפועל ולא השוטר כהן, ויתרה ההגנה למעשה לשיטתה על חקירת עורך החיפוש, ולא הטיחה בו את טענותיה בדבר הפגמים שנפלו בחיפוש.

נוכח האמור לעיל, נלמד ממכלול הראיות כי לאחר עיכוב הרכב נבדקה תעודת הזהות של הנאשם, נבדקה זהות בעלי הרכב, נבדק אם הרכב היה מעורב בפעילות עבריינית, וכן הבחינו השוטרים בחלון שבור ובשברי זכויות. נסיבות אלו הקימו חשד סביר, ומכוחו בוצע חיפוש כחוק.

איני מתעלמת מטענות ההגנה בדבר שרשרת פגמים אשר נפלו לשיטת ההגנה בתשאול הנאשם ובעיכובו. נטען כי הנאשם לא הוזהר טרם התשאול, לא הודעה לו עילת החיפוש, לא הודע לו כי הוא מעוכב, ועוד.

יוטעם כי אין בידי להכריע בטענות הנאשם בדבר הפרת זכויותיו בכל הנוגע למשך החקירה והעיכוב, משויתרה ההגנה על זימון גובה ההודעה, אליו לדברי השוטר כהן צריך להפנות שאלות אלו, שכן מדובר בשלבים בהם הוא עצמו כבר לא היה מעורב.

בפסיקת בתי המשפט מהשנים האחרונות, ובכללה פס"ד בן חיים, חודדו חובות המשטרה והודגש הצורך להקפיד על זכויותיהם של חשודים. עם זאת, מושכלות היסוד הן כי בתנאים המפורשים בחוק ובפסיקה, יכולה המשטרה לבצע חיפוש, במטרה לאפשר לה לבצע את תפקידיה ולמנוע ביצוע עבירות.

אף אם אצא מנקודת הנחה כי נפלו פגמים בעיכוב הנאשם וחברו, בתשאול שנערך להם וכיוצא בזה, ואיני קובעת זאת, הרי שהרשעת הנאשם מבוססת על פירות החיפוש, אשר נעשה כדין, ואי מתן הסבר להימצאות הסכין ברכב.

בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי, נקבע:

"..בדרך-כלל, קבלתה במשפט של ראייה שהושגה תוך פגמים טכניים ושוליים לא תפגע באופן משמעותי בזכותו של הנאשם להליך הוגן, ולפיכך לא תקום עילה לפסילתה.."

בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית אשר גובשה בפס"ד יששכרוב, אף אם נפלו פגמים בדרך עריכת חיפוש, הרי שלא בהכרח יפסל החיפוש על תוצאותיו החפציות. נפסק כי יש לבחון את נפקות הפגם ואת השפעתו על קבילות הראייה שנתפסה, וכי על בית המשפט להפעיל שיקול דעת ולערוך איזונים בהתאם לנסיבות המקרה, ובכלל זה לשקול את מהות ההפרה ואת עוצמת הפגיעה בזכויות הנחקר.

כן נקבע כי יש לערוך איזון בין האינטרס הציבורי והצורך לאפשר למשטרה לאכוף את החוק ולמלא כראוי את תפקידיה, לבין זכותו של הנאשם להליך הוגן.

בהקשר לכך נקבע בע"פ (מחוזי מרכז) 28090-02-15 מדינת ישראל נ' אדרי -

"ברי כי גם אם נפלו פגמים בעיכוב ובתשאול של המשיב בשטח, אין פירושו של דבר הוא כי בהכרח תפסלנה הראיות שנתפסו".

בחינת מכלול הנסיבות מלמדת כי לא הופרו זכויותיו של הנאשם בכל הנוגע לביצוע החיפוש. אף אם אניח כי היתה הפרה של זכויותיו, באי ידועו את עילת החיפוש, איני מוצאת כי האיזון הראוי הוא בפסילת הראיה אותה הניב החיפוש.

טרם סיום אתייחס לטענות הנאשם ועד ההגנה כי בעת עיכובם וחקירותיהם ביישו השוטרים את השניים והשפילו אותם. הנאשם העיד כי השוטר שאל אותם מדוע הם נוסעים ברכב בשבת, ובייש אותו בשל נסיעתו זו. עד ההגנה העיד כי הוא נשאל מדוע הם בעלי פאות וזקן, באופן אשר גרם לו להסיר את כיפתו מראשו.

דברים אלו קיבלו אישור בעדות השוטר כהן, אשר אישר כי שאל את הנאשם למטרת נסיעתם, ואף סבר שהסיטואציה שתוארה בפניו בכל הנוגע לאשפוז אביו של החבר, אינה עולה כדי פיקוח נפש, מנימוקים הלכתיים שונים אשר איני מוצאת מקום לפרטם. לפיכך, סבר השוטר כי מדובר בשקרנים המתחזים לחרדים.

למותר לציין כי אין זה מעניינה של המשטרה לבדוק בציציותיהם של חשודים ולבחון האם מעשיהם הולמים את ההלכה אם לאו, ואוי לנו אם בכך תעסוק המשטרה.

אל להם לשוטרים לבחון האם נסיעתם של אזרחים מוצדקת מן הבחינה ההלכתית ואם הנסיבות שתוארו בפניהם עולות כדי פיקוח נפש. על השוטר להתמקד בביצוע מלאכתו כפי שזו הוגדרה לו, ועיקרה - אכיפת החוק והשלטת הסדר הציבורי. לא בחינת ההלכה ודקדוקיה.

בהתאם לחוק, בשונה מההלכה, מותר לכל אדם לנסוע בשבת, ומשום כך, ככל שתשאל החשוד חורג מהצורך להפיג חשד בדבר קיום עבירה, הרי שאין הצדקה לתחקור זה, ובודאי שאין הצדקה לגרום לאדם כזה או אחר אי נעימות בשל חילול השבת הנטען.

סופו של דבר - משבוצע החיפוש כדין ונמצאה סכין, על הנאשם ליתן הסבר להחזקתה. יוזכר כי בהתאם לחוק, ככל שהוכיחה המאשימה את החזקת הסכין מחוץ לחצרים, עובר הנטל אל הנאשם להוכיח כי החזיק בסכין למטרה כשרה. הנאשם לא כפר בפניי בהחזקת הסכין, אולם לא נתן הסבר להחזקה זו, ולא טען למטרה כשרה.

בחקירה נגדית סרב הנאשם להשיב לשאלות כלשהן העוסקות בהחזקת הסכין. במשטרה טען כאמור (ת/5), כי קיבל אותה במתנה מחבר.

נוכח דברים אלו, הרי שאף לו הייתי מקבלת את טענות ההגנה בדבר פגמים שנפלו בתשאל הנאשם ובעיכובו, ופוסלת ראיות אלו, וכאמור איני קובעת כך, הרי משנדחו טענות הנאשם באשר לחוקיות החיפוש ולא ניתן הסבר להחזקת הסכין, די בראיות שהציגה המאשימה על מנת להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשע"ח, 14 דצמבר 2017, במעמד הצדדים